

ΕΡΑΣΤΕΣ ΧΙΛΙΟΜΕΤΡΩΝ

«δίζημαί σε, σὺ δ' οὐ κλύεις,
οὐκ εἰδὼς ὅτι τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἥνιοχέυεις.»

ΑΝΑΚΡΕΩΝ

Ωστε έτσι είναι η ζηλευτή απόσταση.

Τ' άχαρα σώματα να μην μπορούν να συναντιούνται.

Κι ένα χάδι πόθου δίχως αίσθηση επαφής

σ' οθόνη ξένη και φωτισμένη ν' αναζητείς.

Ωστε γι' αυτή την απόσταση πέθαινες.

Τα χέρια τα μισά ποτέ να μη σχηματίζουν αγκαλιά.

Κι εσύ, άθλιος, μ' άθλους μηνυμάτων ν' απαντάς,

διαδικτυακή αποξενωμένη ανάγκη· ν' αγαπάς.

Έτσι ανθίζει –δήθεν– η σημερινή εποχή

με τ' άγγιγμα ν' απολείπει. Ανυπεράσπιστη αποχή.

Σ' ένα κόσμο μακρινό, με πύλες από χρυσό,

άγγελοι τραγουδούν για μας τους δυο.

Κι εσύ όλο ατέρμον' αργείς κι ο ωκεανός

βαθαίνει –ώστε αυτό σημαίνει.

Ξέρω, δε σ' αρέσει ο χρυσός μήτε σ' αγγέλους πιστεύεις

τους φευγαλέους ωκεανούς μονάχα συμπαθείς

κι αυτός ο ρηχός κόσμος σου αρκεί.

Τα σημάδια του έρωτα απεχθάνεσαι να δεις.

Στη διαχωριστική γραμμή των αχανών οδών
μας κρύφτηκε το φιλί. Αφανές το βέλος συντροφιάς σου.

Μην πεις καμιά λέξη –μ’ απογοήτευσαν κι αυτές.
Τα τείχη ας πέσουν πια. Έδυσαν οι αναστολές.

Κι εσύ όλο λες πως θα ‘ρθεις· ψέμα αγαπητό.
Συνήθισα σ’ αυτό. Συνήθισα και την άνοιξη
που φεύγει. Πάντα φεύγει βιαστικά ...

Το τρένο της ελπίδας χωρίς επιβάτες ξεκινά
γιατί τα εισιτήριά μας έληξαν –και φταίμε οικτρά.
Ποιο πλοίο αντάμωσης θα μας φιλοξενήσει τώρα
σε κατάστρομα κενών σωμάτων;

Κι εμείς χαθήκαμε, μες στην τόση απόσταση.
Κάπου θα σκίστηκε ο χάρτης της καρδιάς.

Άστο, δεν εννοούσα τίποτα απ’ αυτά.
Δε θα χρησιμοποιήσω τις λέξεις ξανά.